

Dosarul nr. 2ra-1184/2021

Prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul central (jud. I. Gragulean)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. Iu.Grosu, A.Garbuz, A.Ciobanu)

Î N C H E I E R E

15 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso”
Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea
Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Danielei Nimerenco cu
privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 04 martie 2021 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost
respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere
Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, și a fost menținută hotărârea din
19 noiembrie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul central,

c o n s t a t ă :

La 03 august 2020, ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia
Covaliov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Danielei Nimerenco cu
privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat faptul că, la 14 iunie 2019, între
MCP „Finance” SRL, în calitate de creditor și Daniela Nimerenco, în calitate de
debitor, a fost încheiat acordul de împrumut din aceeași dată și executat la sediul
creditorului.

A reiterat faptul că, pentru nerespectarea graficului de rambursare a
împrumutului, debitorul s-a angajat să plătească pe lângă valoarea împrumutului
principal, comision pentru furnizarea creditului, dobânda și o penalitate contractuală,
care se raportează duratei de întârziere.

A menționat că, la 14 iunie 2019, MCP „Finance” SRL și-a onorat obligațiunea,
transferând debitorului împrumutul acordat, însă Daniela Nimerenco, pînă la ziua
depunerii cererii de chemare în judecată nu și-a onorat obligațiunile stabilite în
contract, cu toate că a fost înștiințată despre faptul nerespectării clauzelor
contractuale prin intermediul notificărilor recomandate expediate în adresa acesteia.

A mai indicat faptul că, datoria pîrîtei a fost cesionată companiei de colectare a
datoriilor ÎM „Incaso” SRL și susține că debitorul a fost înștiințat despre faptul
nerespectării clauzelor contractuale prin intermediul reclamației expediate în adresa
acesteia, și despre rezilierea anticipată a contractului de către creditor și obligațiunea

acestui de returnare a împrumutului, dobânzii calculate, taxei aferente la contract și penalităților calculate conform contractului.

A relevat faptul că, la data înaintării prezentei cereri de chemare în judecată, datoria Danielei Nimerenco față de ÎM „Incaso” SRL constituia suma de 7215,90 de lei, din care: costul total a împrumutului restant – în mărime de 3000 de lei, comision pentru furnizarea creditului restant – în mărime de 837,90 de lei, dobânda restantă conform contractului – în mărime de 378 de lei și penalitatea contractuală în mărime de 3000 lei, adică 2% din suma datoriei restante calculată pentru o perioadă de 50 de zile de întârziere.

A solicitat reclamanta încasarea de la Daniela Nimerenco în beneficiul ÎM „Incaso” SRL a datoriei în mărime de 7 215,90 de lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 500 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și 270 de lei cu titlu de taxa de stat.

Prin încheierea din 08 octombrie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul central, cererea de chemare în judecată depusă de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov împotriva Danielei Nimerenco cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată, a fost dispusă examinarea cauzei în ordinea generală cu fixarea ședinței de judecată pentru data de 19 noiembrie 2020, ora 09:30, cu citarea părților.

Prin hotărîrea din 19 noiembrie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul central, cererea de chemare în judecată depusă de ÎM „Incaso” SRL împotriva Danielei Nimerenco cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 07 decembrie 2020, ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, a declarat apel împotriva hotărîrii din 19 noiembrie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul central, solicitând casarea integrală a hotărîrii cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 04 martie 2021 a Curții de Apel Bălți, a fost respinsă cererea de apel depusă de ÎM „Incaso” SRL și a fost menținută hotărîrea din 19 noiembrie 2020 a Judecătoriei Edineț, sediul central.

Pentru a decide astfel instanța de apel a aplicat prevederile art.766, art.1242 alin.(1), art.823 alin.(1), art. 827 din Codul Civil (în redacția Legii nr.133 din 15 noiembrie 2018, în vigoare din 01 martie 2019), și a conchis că, la 14 iunie 2019 între OCN „MCP Finance” SRL în calitate de creditor și Daniela Nimerenco în calitate de debitor a fost încheiat contractul de credit cu nr.0241900000545, potrivit căruia împrumutătorul OCN „MCP Finance” SRL urma să transmită în proprietatea împrumutatului Daniela Nimerenco suma de 3000 de lei, pe un termen de 21 zile, cu stabilirea unei dobânzi aferente de 0,6 % pe zi, precum și a comisionului pentru acordarea împrumutului în valoare de 27,93 % și dobânzii anuale efective de 704,45 %, iar Daniela Nimerenco s-a obligat să restituie împrumutul, dobânda și taxa aferentă contractului pînă la data de 05 iulie 2019, în cuantum de 4215,90 de lei, pe când contractul de cesiune a creanțelor între OCN „MCP Finance” SRL și ÎM „Incaso” SRL a fost încheiat la 01 aprilie 2019, adică anterior datei acordării împrumutului, astfel încât la data încheierii contractului de cesiune a creanței, OCN „MCP Finance” SRL nu avea instituit raportul de împrumut cu Daniela Nimerenco.

Drept urmare, prima instanță și instanța de apel au concluzionat că, la 01 aprilie 2019, OCN „MCP Finance” SRL nu avea născută o creanță valabilă și exigibilă față

de Daniela Nimerenco, or acest contract nu include în sine și ulterioarele contracte de împrumut încheiate de către OCN „MCP Finance” SRL cu alte persoane, atât timp cât creanța, la momentul încheierii contractului de cesiune, trebuie să fie certă și exigibilă.

Astfel, actul de predare-primire nr. 1 la Anexa nr. 1/21 din 12 noiembrie 2019 la contractul de cesiune a creanțelor de viitor nr. 2/190329 din 01 aprilie 2019, prin care OCN „MCP Finance” SRL a transmis spre cesiune ÎM „Incaso” SRL creanța debitorului Daniela Nimerenco, formată în baza contractului de împrumut încheiat ulterior celui de cesiune a creanței, nu poate constitui temei de admitere a acțiunii, în situația în care, potrivit legislației în vigoare, o creanță transmisibilă și sesizabilă poate fi cesionată de titularul unui terț în baza unui contract, prin urmare contractul de cesiune a creanțelor din 01 aprilie 2019 nu acoperă creanța OCN „MCP Finance” SRL față de Daniela Nimerenco, apărută în temeiul contractului de împrumut din 14 iunie 2019.

Prin urmare, a fost stabilit că contractul de cesiune a creanțelor din 01 aprilie 2019 nu are incidență și nu produce niciun efect de drept asupra raporturilor de împrumut apărute la 14 iunie 2019 între OCN „MCP Finance” SRL și Daniela Nimerenco.

La 07 iunie 2021, prin intermediul oficiului poștal, ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului a invocat că, aprecierea arbitrară a actului de predare primire a creanței din 12 noiembrie 2019, în temeiul căruia OCN „MCP Finance” SRL a cesionat creanța debitorului împotriva Danielei Nimerenco către ÎM „Incaso” SRL și a contractului de cesiune a creanțelor restante de viitor din 01 aprilie 2019, a dus la soluționarea greșită a cauzei.

A menționat că, odată cu înaintarea cererii de chemare în judecată, la materialele cauzei a fost anexat actul din 04 septembrie 2019, drept dovadă a cesiunii creanței.

Având în vedere prevederile art. 828 alin. (2) din Codul civil, a evidențiat că, legiuitorul prevede modalitatea cesiunii unei creanțe care poate apărea în viitor.

Astfel, prima instanță a aplicat greșit legislația civilă, menționând că părțile nu pot prevedea pentru viitor apariția unor eventuale datorii/creanțe care ar putea fi cesionate, or scopul legii civile este de a reglementa nu doar relațiilor existente la data semnării contractului, dar și a celor care pot apărea în viitor.

Reieșind din prevederile art. 347 din Codul civil, a remarcat că contractul de cesiune a creanței, în temeiul căruia a fost cesionată creanța intimatului, întrunește condițiile de valabilitate a unui act juridic care poate da naștere la drepturi și obligații de viitor.

Așadar, contractul de cesiune produce efecte juridice pentru viitor care reglementează doar posibilitatea de a transmite dreptul de creanță și statuează obligațiile pe care le asumă fiecare din părțile contractante.

A mai notat că actul de transmitere a creanței este parte integrantă a contractului de cesiune, în temeiul căruia se transmit creanțele față de debitori.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a pronunțat dispozitivul deciziei la 04 martie 2021 și a expediat copia deciziei participanților la proces potrivit scrisorii cu privire la expedierea actului judecătoresc la 07 aprilie 2021 (f.d.91), și recepționată de către avocatul Natalia Covaliov, care acționează în interesele ÎM „Incaso” SRL, la 13 aprilie 2021, conform avizului de recepție (f.d.92).

Astfel, având în vedere faptul că, recursul declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov împotriva deciziei din 04 martie 2021 a Curții de Apel Bălți a fost înregistrat la 09 iunie 2021, fiind expediat prin poștă la 07 iunie 2021 (f.d.107), în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin notificarea din 30 iunie 2021, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a expediat intimetei copia recursului și a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Până la data examinării admisibilității recursului, intimata nu a depus referință prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 din Codul de procedură civilă și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că, temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei Curții de Apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că, reieșind

din prevederile art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentei, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru